

ปัญหาเรื่องตัวสะกดกับการออกเสียงในภาษาอังกฤษ

สมคิด ฉานวงศ์

นักศึกษาไทยที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มักจะได้ “เห็น” คำต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษที่ปรากฏอยู่ในแบบเรียน ก่อนที่จะ “ได้ยิน” จากครูผู้สอนว่าคำเหล่านั้นออกเสียงอย่างไร เมื่อได้ยินการออกเสียงแล้ว ผู้เรียนก็จะเริ่มจดจำว่าคำที่เขียนอย่างนี้จะออกเสียงว่าอย่างไร และส่วนมากมักจะนึกเทียบกับเสียงที่ปรากฏในภาษาไทย¹ เมื่อได้เห็นคำหลาย ๆ คำที่เขียนคล้ายคลึงกัน และออกเสียงคล้ายคลึงกัน ผู้เรียนก็จะเริ่มหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดกับการออกเสียงของคำเหล่านั้น และสรุปเป็นกฎเกณฑ์ออกมาว่า “ถ้าคำใดสะกดด้วยตัวอักษรอย่างนี้จะออกเสียงอย่างนี้” นอกจากนี้แบบเรียนภาษาอังกฤษบางเล่มถึงกับเริ่มต้นด้วยการสอนตัวอักษรทั้ง 26 ตัวในภาษาอังกฤษว่าแต่ละตัว “เท่ากับ” เสียงอะไรบางอย่างในภาษาไทย โดยพยายามกำหนดให้อักษรไทยตัวนั้นตัวนี้เท่ากับอักษรอังกฤษตัวนั้นตัวนี้ ตลอดจนใช้เครื่องหมายพิเศษต่าง ๆ เพื่อแสดงหรือกำกับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีหน่วยเสียง (phoneme) ในภาษาอังกฤษนั้น ๆ ไม่ปรากฏในระบบเสียงของไทย ปรากฏการณ์เช่นนี้จะเห็นได้ชัดเป็นพิเศษในพจนานุกรมอังกฤษ-ไทยส่วนใหญ่ ซึ่งนิยมกำกับการออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทย²

คราวนี้เราลองมาพิจารณาดูบ้างว่า กระบวนการเรียนการสอนแบบนี้ น่าจะมีข้อดีข้อเสียอย่างไรบ้าง

---

¹ นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการผิดพลาดคลาดเคลื่อนในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้ เพราะเมื่อพบหน่วยเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ปรากฏในระบบเสียงของไทย (ซึ่งตนเองไม่คุ้นเคย) ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะใช้หน่วยเสียงภาษาไทยที่ใกล้เคียง (ซึ่งตนเองคุ้นเคยอยู่แล้ว) แทน ในบทความนี้ผู้เขียนจะขอกล่าวถึงรายละเอียดของปัญหาประเด็นนี้

² ดู *New Model English-Thai Dictionary* ของ So Sethaputra เป็นตัวอย่าง

หากมองในแง่ของความจำเป็น ผู้เขียนเชื่อว่าการที่ผู้เรียนพยายามสรุปหากฎเกณฑ์ในเชิงความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดกับการออกเสียงนั้นเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็นลักษณะธรรมชาติอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ของมนุษย์ (หรือแม้แต่สัตว์บางชนิด) ที่จะใช้วิธีอุปนัย (induction) ในการสรุปหากฎเกณฑ์ และใช้วิธีนิรนัย (deduction) ในการหาข้อเท็จจริงเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องจากกฎเกณฑ์ทั่วไป เช่นผู้เรียนเรียนรู้คำว่า

	bet	อ่านว่า	/bet/	}	วิธีอุปนัย
	net	อ่านว่า	/net/		
	met	อ่านว่า	/met/		
	jet	อ่านว่า	/dʒet/		
	let	อ่านว่า	/let/		
ก็จะสรุปว่า	-et	อ่านว่า	/-et/	}	วิธีนิรนัย
และเมื่อเห็นคำว่า	pet				
ก็จะอ่านว่า			/pet/		

วิธีการทั้งสองนี้อาจกล่าวได้ว่าเป็น “เครื่องทุ่นแรง” ทางปัญญาของมนุษย์ เพราะทำให้เราสามารถเรียนรู้อะไรต่าง ๆ มากมาย โดยไม่จำเป็นต้องคอยจดจำข้อเท็จจริงของสิ่งเฉพาะทุก ๆ สิ่งที่อยู่ในประเภทเดียวกันหรือมีลักษณะร่วมกัน และทำให้เราสามารถผนวกเอาสิ่งเฉพาะสิ่งใหม่เข้ารวมกลุ่มในประเภทของสิ่งเฉพาะนั้นที่เราจำอยู่แล้ว

อย่างไรก็ตาม แม้วิธีการทั้งสองจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งกฎเกณฑ์ทางภาษา แต่ทั้งสองวิธีก็ยังมีข้อบกพร่องหรือข้อจำกัดในตัวมันเอง ซึ่งผู้ใช้พึงสังวรไว้

ในแง่ของวิธีอุปนัย ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทั่วไปที่เราสรุปมาได้นั้นแท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่น่าจะเป็น (probable) เท่านั้น มิได้มีหลักประกันอันใดเลยว่าจะต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน (certain) กฎเกณฑ์ทั่วไปที่เราสรุปได้มานั้นจะน่าเชื่อถือหรือไม่เพียงไร ย่อมขึ้นอยู่กับว่าสิ่งเฉพาะต่าง ๆ ที่มีลักษณะร่วมกันที่เราศึกษานั้นมีจำนวนมากน้อยแค่ไหน และเราศึกษาสังเกตและวิเคราะห์

¹ ในบทความนี้ ผู้เขียนขอใช้สำเนียงแบบอังกฤษ (British English) ซึ่งปรากฏใน *Longman Dictionary of Contemporary English*

สิ่งเฉพาะเหล่านั้นได้ละเอียดถี่ถ้วนเพียงไรด้วย หากข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะได้มาไม่เพียงพอ (ทั้งในจำนวนปริมาณและในค่านคุณสมบัติ) โอกาสที่จะสรุปผิดพลาดย่อมมีได้มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของภาษา การจะสรุปให้ได้กฎเกณฑ์ที่รัดกุมและครอบคลุมได้กว้างขวางนั้นเป็นสิ่งที่ยากมาก ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนสังเกตเห็นว่า

err	อ่านว่า	/ɜ:/
term	อ่านว่า	/tɜ:m/
merge	อ่านว่า	/mɜ:dʒ/
kerb	อ่านว่า	/kɜ:b/
-er	อ่านว่า	/-ɜ:/

เพราะฉะนั้นก็สรุปว่า lorry อ่านว่า /'lɔ

เมื่อได้กฎเกณฑ์แล้วก็นำไปใช้กับคำต่อไปนี้

error	อ่านว่า	[เออเวอ] ¹
Jerry	อ่านว่า	[เจอร์รี]
cherry	อ่านว่า	[เชอริ]
merry	อ่านว่า	[เมอริ]
terrible	อ่านว่า	[เทอริเบิล]

ทั้ง ๆ ที่คำเหล่านี้ต้องออกเสียงดังนี้

error	อ่านว่า	/'erə/
Jerry	อ่านว่า	/'dʒeri/
cherry	อ่านว่า	/'tʃeri/
merry	อ่านว่า	/'meri/
terrible	อ่านว่า	/'terɪbəl/

ข้อผิดพลาดที่ยกเป็นตัวอย่างนี้ น่าจะเกิดจากข้อมูลที่ใช้ในการสรุปกฎเกณฑ์ไม่เพียงพอ ทำให้เงื่อนไขที่กำหนดไว้หละหลวมเกินไป ผลที่ได้ในขั้นปลายจึงเป็นการสรุปที่เลยเถิดเกินไป (overgeneralization)

¹ ในการเขียนคำออกเสียงเป็นอักษรไทย ผู้เขียนใช้ [ ] อนุโลมตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 และไม่ใช้ // ซึ่งแสดง phonemic transcription

ในแง่ของวิธีนิรนัย แม้ตัววิธีเองจะให้หลักประกันที่แน่นอนตายตัว ถ้าหากข้อฐานหลัก (major premise) และข้อฐานรอง (minor premise) สอดคล้องกันแล้ว ข้อสรุป (conclusion) ย่อมเป็นสิ่งที่ได้มาอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เช่น

ถ้าข้อฐานหลักเป็น All idiots are happy.

และถ้าข้อฐานรองเป็น All Scrabble players are idiots.

เราก็ต้องได้ข้อสรุปว่า All Scrabble players are happy. อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เมื่อนำเอาวิธีนิรนัยมาใช้ในการเรียนภาษา สิ่งที่ต้องระวังคือ แม้บางครั้งกฎเกณฑ์ซึ่งเราใช้เป็นข้อฐานหลักจะใช้ครอบคลุมได้มากในกรณีทั่วไป แต่สิ่งเฉพาะซึ่งเราใช้เป็นข้อฐานรองอาจไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ (คือเป็นข้อยกเว้น) ก็ได้ ซึ่งทำให้เราได้ข้อสรุปที่ผิดได้ ตัวอย่างเช่น

lorry อ่านว่า /'lɔ:ri/

sorry อ่านว่า /'sɔ:ri/

เราจึงตั้งเป็นกฎเกณฑ์ว่า -orry อ่านว่า /'-ɔ:ri/

เมื่อเราพบคำว่า worry

เราก็คิดว่าคำ ๆ นี้ต้องอ่านว่า /'wɔ:ri/ (นักศึกษาไทยส่วนมากจะอ่านว่า [วอรี])

เมื่อมองในเชิงตรรกศาสตร์ การที่เราได้ข้อสรุปว่า worry อ่านว่า /'wɔ:ri/ นั้นนับว่า *สมเหตุสมผล* (valid) แต่ทว่าไม่ *ถูกต้องตามความเป็นจริง* (factually true) เพราะคำว่า worry บังเอิญอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ต้องอ่านว่า /'wɔ:ri/

การที่ผู้เขียนหยิบยกประเด็นตรรกศาสตร์ที่สัมพันธ์กับการเรียนภาษานี้มาอภิปราย มิได้มีเจตนาที่จะพยายามพิสูจน์ว่า “กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เชื้อถือไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงเลิกยึดถือกฎเกณฑ์เสียเถิด” แต่ผู้เขียนมุ่งที่จะชี้ให้เห็นว่า ในการอาศัยกฎเกณฑ์ (ซึ่งหลาย ๆ ครั้งเราสรุปเอาเอง) ในการเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษนั้นจะต้องระมัดระวังให้มาก บางครั้งเราอาจสรุปจนเกินเลยไป โดยไม่สนใจที่จะตรวจสอบความถูกต้องจากเจ้าของภาษาหรือ

พจนานุกรมที่ได้มาตรฐาน นอกจากนี้แม้กฎเกณฑ์ที่เราได้มาจะรัดกุมและครอบคลุมดีแล้ว เราก็ต้องเตรียมตัวเตรียมใจเผื่อไว้สำหรับช้อยกเว้นอีกด้วย

คราวนี้เราลองมาพิจารณาปัญหาข้อที่ว่า แบบเรียนภาษาอังกฤษบางเล่มหรือครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางคนแนะนำผู้เริ่มเรียนว่า ตัวอักษรอังกฤษตัวนั้น “เท่ากับ” เสียงนั้นเสียงนั้นในภาษาไทยนั้นมีข้อดีข้อเสียอย่างไร

คำตอบของผู้เขียนก็คือ น่าจะมีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีที่อาจนำมาอ้างได้ก็คือสำหรับผู้เริ่มเรียนแล้ว อาจต้องการหลีกเลี่ยงบางอย่างสำหรับยึก มิฉะนั้นแล้วจะรู้สึกแคว้งคว้างจนจับต้นชนปลายไม่ถูก การแนะนำอักษรตัวนั้นออกเสียงว่าอย่างนั้นก็เป็นการช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น เพราะนำเอาสิ่งที่รู้แล้วมาสัมพันธ์กับสิ่งที่ยังไม่รู้นั่นเอง

แต่วิธีการนี้ถ้าหากใช้ไม่รัดกุมพอ น่าจะมีข้อเสียมากกว่าข้อดี ดังนี้

1. อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนระหว่างรูปกับเสียงในภาษา เช่น ใช้ถ้อยคำ “ตัวอักษรตัวนั้นเท่ากับเสียงนั้น”

2. นักศึกษาไทยเคยชินกับลักษณะอักษรวิธีแบบไทยในประเด็นที่ว่า ตัวสะกดมักจะช่วยแนะนำการออกเสียงของคำหรือพยางค์ได้ค่อนข้างแน่นอน ซึ่งอาจทำให้เข้าใจเลยเถิดไปว่าภาษาอังกฤษก็คงเป็นเช่นนั้น เมื่อผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์เอาเองและพยายามใช้กฎเกณฑ์นั้นโดยขาดการตรวจสอบความถูกต้อง ย่อมทำให้เกิดผิดพลาดได้ง่าย

3. หลักเทียบที่ให้ไว้ส่วนมากมักจะไม่รัดกุมพอ อาจทำให้ผู้เรียนเข้าใจว่าอักษรบางตัวออกเสียงได้เพียงเสียงเดียวหรือ 2 เสียง ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงอาจมีโอกาออกเสียงได้มากมายกว่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งรูปสระในภาษาอังกฤษ

4. ในการใช้อักษรไทยกำกับการออกเสียงคำอังกฤษมีข้อจำกัดคือ เสียงหลายเสียงในภาษาทั้งสองไม่ตรงกัน ถึงแม้เราจะสามารถกำหนดขึ้นเองว่าให้อักษรไทยตัวนั้นแทนเสียงนั้นในภาษาอังกฤษ (เช่น ใช้ ฉ แทน /j/ และใช้ ธ แทน /θ/¹) หรือกำหนดเครื่องหมายพิเศษที่ภาษาอังกฤษ เรียกว่า diacritical marks มากำกับ แต่นักศึกษาไทยย่อมคุ้นเคยกับการออกเสียงอักษรเหล่านั้นแบบไทย ๆ จนฝังหัวไปแล้ว จะบังคับให้นักแทนเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องย่อมทำได้ยากยิ่ง

¹ ดู *New Model English-Thai Dictionary* หน้า 12 “วิธีอ่าน”

5. การใช้อักษรไทยกำกับการออกเสียงคำภาษาอังกฤษกลายเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวงอีกอย่างหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษาภาษาอังกฤษในระดับคำ ระดับกลุ่มคำ และระดับประโยค กล่าวคือคำไทยทุกพยางค์จะต้องมีเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่เสมอ แม้แต่อักษรสามหมู่ในแต่ละตัวก็มีพื้นเสียงวรรณยุกต์ของตนอยู่ด้วย เมื่อนำมาประสมกับสระพยัญชนะและวรรณยุกต์ในรูปต่าง ๆ เสียงวรรณยุกต์ของพยางค์นั้นก็ผันแปรด้วย เช่น “แมน” มีเสียงสามัญ แต่ “มัด” มีเสียงตรี เมื่อนำมากำกับคำว่า man และ mud ตามลำดับ เราก็พลอยนำเอาเสียงวรรณยุกต์นั้นไปใช้ด้วยดังนี้

man	อ่านว่า	[แมน]	จะออกเสียงวรรณยุกต์สามัญ
mud	อ่านว่า	[มัด]	จะออกเสียงวรรณยุกต์ตรี

ในบางครั้งถึงกับใส่รูปวรรณยุกต์กำกับลงไปในการออกเสียงด้วยก็มี เช่น

function	อ่านว่า	[ฟังก์ชัน]
----------	---------	------------

การออกเสียงคำภาษาอังกฤษโดยถูกอิทธิพลของเสียงวรรณยุกต์ไทยเช่นนี้มีผลเสียที่เห็นได้ชัดคือในหลาย ๆ กรณีทำให้นักศึกษาไทยเน้นเสียงผิดไปโดยไม่รู้ตัว เช่นคำว่า function ถ้าอ่านว่า [ฟังก์ชัน] จะกลายเป็นเน้นเสียงหนักในพยางค์ที่ 2 ไป แทนที่จะอ่านว่า /'fʌŋkʃən/ นอกจากนี้ในการพูดประโยคภาษาอังกฤษ นักศึกษาไทยมีแนวโน้มที่จะพูดเป็นคำๆ แต่ละคำมีเสียงวรรณยุกต์ไทยกำกับไว้ด้วยเสมอ โดยไม่ค่อยคำนึงถึงการเน้นเสียง จังหวะ และการเปลี่ยนระดับเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น [ไอ ธง อิงลิช อีส เวิร์ อิมพอร์ทแทน] (I think English is very important.)

จากข้อเสียต่าง ๆ ที่ยกขึ้นมาแสดงนี้ ใคร่ขอสรุปว่า ถ้าจะใช้อักษรกำกับการออกเสียงก็ควรใช้สัทอักษร (phonetic alphabet) ระบบใดระบบหนึ่ง เช่นระบบ International Phonetic Alphabet (IPA) แต่ไม่ควรใช้อักษรไทยอย่างยิ่ง หากคิดว่าการแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักสัทอักษรในตอนเริ่มแรกนั้นยุ่งยากเกินไป ยังไม่ควรใช้ ผู้เขียนก็คิดว่า เรายังไม่ควรใช้อักษรไทยอีกเช่นกัน เพราะการปลุกฝังสิ่งผิด ๆ ตั้งแต่เริ่มเรียนนั้นย่อมแก้ไขยากในภายหลัง สู้ปล่อยให้ผู้เรียนมาเรียนรู้สิ่งที่ถูกต้องเสียทีเดียวจะดีกว่า

เท่าที่ผู้เขียนได้อภิปรายประเด็นต่าง ๆ มาแล้ว ขออภัยอีกครั้งหนึ่งว่ามีเจตนาคัดค้านการสอนหลักเกณฑ์หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดกับการออกเสียง แต่ต้อง

การชี้ให้เห็นหลุมพรางหลาย ๆ อย่างที่เราอาจพลัดตกลงไปได้ง่าย ๆ ยิ่งกว่านั้น ผู้เขียนใคร่จะกล่าวด้วยซ้ำว่า คำศัพท์ในภาษาอังกฤษประมาณร้อยละ 90 ถึง 95 เป็นไปตามกฎเกณฑ์ในเรื่องตัวสะกดและการออกเสียง¹ ในตลาดหนังสือของเมืองไทย มีหนังสืออย่างน้อย 2 เล่มที่ผู้เขียนเชื่อว่าน่าจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่สนใจในเรื่องนี้ คือ *English Sounds and Spellings* และ *Rules of Pronunciation for the English Language* (โปรดดูบรรณานุกรมท้ายบทความนี้)

นอกจากนี้ในฐานะที่เป็นครู เราน่าจะส่งเสริมให้นักศึกษาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น หัดใช้พจนานุกรมอังกฤษที่มีศัพท์อักษรกำกับการออกเสียง นอกเหนือจากการแนะนำให้ฟังเทป วิทยุ และโทรทัศน์ หรือฟังจากคู่สนทนาซึ่งเป็นเจ้าของภาษา สิ่งสำคัญที่เราควรจะต้องชี้แจงเพิ่มเติมก็คือ

1. รูปกับเสียงเป็นคนละสิ่งกัน ตัวอักษรเป็นสิ่งที่เราเขียนออกมา ส่วนเสียงเป็นสิ่งที่เราพูดออกมา แม้แต่ศัพท์อักษรที่เราบัญญัติขึ้นมาอย่างเป็นระบบและใช้แทนเสียง ก็ไม่สามารถ “แทน” เสียงได้อย่างแท้จริง เป็นแต่เพียงเครื่องเตือนให้เราระลึกถึงเสียงที่ถูกต้องเท่านั้น การศึกษาวิธีออกเสียงจากตัวอักษรเพียงอย่างเดียวโดยไม่เคยได้ยินเสียงที่ถูกต้องเลย ย่อมไม่สามารถทำให้ผู้เรียนออกเสียงให้ถูกต้องได้² การใช้พจนานุกรมอังกฤษตรวจสอบการออกเสียงจะได้ประโยชน์อย่างเต็มที่ก็ต่อเมื่อผู้เรียนทราบแล้วว่า เสียงที่ถูกต้องที่ศัพท์อักษรแต่ละตัวใช้แทนนั้นคืออย่างไร

2. อักษรตัวหนึ่งอาจออกเสียงได้หลายเสียง ในทางกลับกันเสียงหนึ่งอาจเขียนด้วยอักษรที่แตกต่างกันได้เช่นกัน ในภาษาอังกฤษมีอักษร 26 ตัว แต่มีหน่วยเสียงพยัญชนะ 24 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระอีก 20 หน่วยเสียง³

3. อักษรที่นักศึกษาต้องใส่ใจเป็นพิเศษคือ a, e, i, o, u และ y เพราะแต่ละตัวมีโอกาสออกเสียงได้หลายอย่าง ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของอักษรนั้นในพยางค์หรือคำและการเน้นเสียง (stress)

¹ *Rules of Pronunciation for the English Language* หน้า 8

² *Better English Pronunciation* หน้า 10

³ เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน

4. การเน้นเสียงในภาษาอังกฤษมีอิทธิพลทำให้เสียงสระเปลี่ยนแปลงได้ เช่น

photograph	/'fəʊtəgrɑ:f/	(ไม่ใช้ [โฟโตกร๊าฟ])
photographer	/fə'tɒgrəfə/	(ไม่ใช้ [โฟโตกร๊าฟเฟอ])
photographic	/,fəʊtə'græfɪk/	(ไม่ใช้ [โฟโตกร๊าฟฝก])
psychology	/saɪ'kɒlədʒi/	(ไม่ใช้ [ไซโคโลยี])
psychological	/,saɪkə'lɒdʒɪkəl/	(ไม่ใช้ [ไซโคโลยีคอลล])

5. คำภาษาอังกฤษยังมีหลายพยางค์ นักศึกษายังต้องใส่ใจเป็นพิเศษ และควรตรวจสอบการออกเสียงจากพจนานุกรมอย่างสม่ำเสมอ เช่น

academic	/,ækə'demɪk/	(ไม่ใช้ [อะแค็ดเดหมิก])
anatomy	/ə'nætəmi/	(ไม่ใช้ [อานาโตมี])
category	/'kætɪgəri/	(ไม่ใช้ [คาเตกอรี])

ในตอนท้ายนี้ ผู้เขียนใคร่ขอสรุปว่า การออกเสียงของคำต่าง ๆ ที่ยกขึ้นมาแสดงนี้ อยู่ในลักษณะคำโดด ๆ ดังที่ปรากฏเป็นคำตั้ง (head word) ในพจนานุกรม ในชีวิตจริง เรามิได้พูดภาษาอังกฤษเป็นคำ ๆ แต่พูดเป็นกลุ่มคำและประโยค ซึ่งมีองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมากมาย อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเชื่อว่า การที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงปัญหาเรื่องตัวสะกดกับการออกเสียงในระดับคำไว้บ้าง น่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยเสริมให้การพูดภาษาอังกฤษถูกต้องยิ่งขึ้น

หนังสืออ้างอิง

- Gimson, A C. *An Introduction to the Pronunciation of English*. 2d ed. London: Edward Arnold, 1970.
- Hill, L A and J M Ure. *English Sounds and Spellings*. London: Oxford University Press, 1962.
- Hornby, A S *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. Revised 3rd ed. London: Oxford University Press, 1980.
- O'Connor, J D *Better English Pronunciation*. Cambridge : Cambridge University Press, 1967.
- Proctor, John (ed) *Longman Dictionary of Contemporary English*. London : Longman, 1978.
- Sethaputra, So *New Model English-Thai Dictionary*. Vol I. 4th ed. Bangkok: Thai Watana Panich, 1970.
- Wijk, Axel *Rules of Pronunciation for the English Language*. London: Oxford University Press, 1965.

อภินันทนาการ

จาก

บริษัท เ.ซี. เยเนรัลฟู้ด จำกัด

อภินันทนาการ

จาก

บริษัท ประจวบอุตสาหกรรม จำกัด

PRACHUAP SUGAR INDUSTRY CO., LTD.

207 Pathumwan Square, Phayathai Road, Bangkok 10330 โทร: 2512565 2527515 2515715

☎ 2512565 2527515 2515715